

FÖRSTA KAPITLET UR "EN AV DE TOLV"

KAPITEL 1

Det är något stort som väntar på oss.

Jakob stannade upp och betraktade sina fötter. Han hade fått skavsår under remmarna på de nya sandalerna. Han hade gått långt idag, och han visste att han skulle bli tvungen att stanna några dagar för att vila och läka sina sår innan de förvärrades. En liten bit från platsen där han stod rann en flod stilla fram. Jakob tog av från vägen och gick över ängsmarken mot det mörka vattnet.

”Hur länge ska jag vandra i detta land, Gud?” sa han och kastade en blick upp mot himlen.

Såret på högerfoten sved ordentligt och Jakob såg att en strimma blod letat sig fram mellan remmarna och nu fortsatte sin färd mot fotvalvet. Han haltade mot skuggan under ett träd ett par meter från floden. De nya sandalerna hade han förvärvat genom att hjälpa en familj med att lägga tak på deras nya hus. Byn de bodde i var vackert belägen vid en liten sjö. Det hade känts nästan som hemma i Galileen, och familjen hade sagt att Jakob var välkommen att stanna hos dem så länge han önskade. Men hans inre röst hade manat honom vidare. Efter att ha vandrat norrut en längre tid hade han bestämt sig för att fortsätta västerut över bergen, men den sista sträckan hade varit slitsam. Det kändes att han varit på vandring oavbrutet sedan förra fullmånen.

Jakob lade ifrån sig sina saker och fortsatte sedan ner mot vattnet. Långsamt snörde han av sig sandalerna. Han kom att tänka på sina första sandaler – dem han fått av sin mor – och log vid minnet.

Han hade känt sig som en man den dagen. Fram till dess hade han sprungit barfota med de andra barnen. De hade som vanligt lekt mellan de små husen som låg i en klunga inte långt från sjön när mor hade ropat honom till sig. Han var säkert inte mer än åtta år, kanske yngre, men i hans värld var han stor – han hade redan hjälpt sin far med näten i flera år. Fadern, Sebedaios, var fiskare och båtbyggare, och det skulle även Jakob och hans yngre bror Johannes bli. Deras far var en storväxt man. Han var lugn och oftast tyst, lite eftertänksam. Visst hände det att han brusade upp, men det var inte ofta och det gick snabbt över. Till sättet och utseendet var Jakob den som mest liknade Sebedaios. Hans bror var mer lik deras mor, även om han också fått lite av faderns humör.

Hans mor hade plockat fram sandalerna som hon gömt bakom ryggen och hållit upp dem framför honom.

”Det är dags för dig att få något ordentligt på fötterna, Jakob”, hade hon sagt och nyfiket betraktat honom med ett mjukt leende på läpparna.

Han såg henne framför sig nu och blev varm av hennes leende. Hon var en god och kärleksfull mor, alltid glad och vänlig i sitt bemötande mot alla. Han hade känt sig älskad från sin första stund på jorden. Sandalerna hade svängt fram och tillbaka i luften, och han hade hoppat högt av glädje. Hon hade skrattat åt honom. Så hade hon dansat runt med honom framför huset.

Jakob skulle aldrig glömma den stunden. Han saknade sin älskade mor Salome och undrade vad hon gjorde i detta ögonblick, och han undrade var Johannes, Simon Petrus och de andra lärjungarna befann sig just nu.

Smuts täckte hans fötter och hade letat sig in i såren under remmarna. Jakob sänkte ner fötterna i det kalla vattnet.

”Åh så skönt”, viskade han. Så lade han sig långsamt ner på rygg, sträckte armarna rakt ut och fäste blicken på himlen. Ännu en varm och solig dag med klarblå himmel och bara några enstaka tunna fjädermoln som spände ut sig över honom. Himlen var densamma var han än befann sig i världen. Den lyste lika vackert blå här i Hispania som där hemma.

Hur hamnade jag här? tänkte Jakob. Inte för att han inte visste svaret, utan mer för att han var förundrad över att det hade blivit så. Som barn och ung man hade han aldrig trott att han skulle hamna långt hemifrån, knappt ens att han skulle lämna Kafarnaum och fiskebåtarna nere vid Gennesarets sjö. Hans framtid var mer eller mindre förutbestämd; att arbeta som fiskare och båtbyggare precis som sin far och som hans far före honom. Och så skulle han gifta sig med Sara. Det hade han bestämt sig för i tidig ålder, då han knappt förstod vad ett äktenskap var, och det beslutet hade han hållit fast vid. När de blivit äldre, och Jakob fortfarande höll fast vid sitt beslut, var det ingen som ifrågasatte det. Sara och Jakob skulle gifta sig – så var det bara, och alla var överens. Men plötsligt hade hon blivit sjuk i hög feber och en tid därefter var hon död. Jakob kunde inte förstå hur det var möjligt.

När nyheten om Saras död nått honom hade han blivit helt tom inombords. Det var som om han i den stunden förlorat kontakten med alla sina sinnen. En enda stor tystnad fyllde och omslöt honom. När någon tilltalade honom hade han bara stirrat rakt framför sig, han kunde inte förmå sig att svara. Han hade utfört sina vardagssysslor utan att tänka eller känna. Någon aptit hade han inte haft och om nätterna hade han legat vaken och tomt stirrat ut i mörkret. Allt hade plötsligt varit förändrat. Hela det liv som han planerat och drömt om hade ryckts bort från honom. Jakob försvann in i det djupaste mörker, och där brottades han med Gud. Varför hade Gud tagit Sara ifrån honom? Varför blev han straffad? Ingen kunde nå honom i det mörkret, inte ens Gud, för det var mot Gud Jakob riktade all sin vrede och alla sina anklagelser. Gud bar skulden för hans lidande, det var så han såg det. Hans far hade låtit

honom vara i fred, men hans mor och bror hade gjort allt för att tända ljuset och hoppet inom honom igen.

”Låt honom vara”, brukade hans far säga. ”Ge honom bara lite tid så kommer det att bli bra sedan.”

Men det var inte alls så Jakob hade upplevt det; att det skulle komma en tid när allt skulle bli bra igen. Aldrig skulle han få omfamna Sara igen, hålla hennes händer, se in i hennes ögon eller tala till henne om kärlek. Hon var för alltid borta, och det hade väckt ett hat inom honom. Han hade undvikit att träffa sina vänner och deras familjer; han stod inte ut med att se andras lycka och kärlek. Om kvällarna hade han smugit ner till sjön för att få vara ifred, och ibland letade han ilsket mumlande efter stora stenar att kasta i vattnet, medan han andra gånger satt där helt stilla med sin tomhet och betraktade månljuset som lekte på vattenytan.

En stjärnklar natt hade han tyckt sig höra hennes röst, och han hade vänt sig om och lyssnat ut i mörkret. Så hade han hört det igen – Sara ropade på honom. Som en sömngångare hade han gått mot byn. När han närmat sig ett av husen i utkanten av byn var det andra ljud som nått honom: ljuden från ett älskande par. Jakob hade blivit stående en bit ifrån huset. Han hade lyssnat med hela sin kropp och själ. Framför sig hade han sett hur han och Sara älskade med varandra därinne i mörkret. Lusten hade växt inom honom, het och pulserande. Det hade sprängt i bröstet och han hade velat skrika rakt ut; han hade plötsligt blivit plågsamt medveten om sin verklighet. Han hade inte velat känna lust, för lusten gjorde smärtan inom honom outhärdlig.

Den natten hade han stängt in lusten djupt inom sig, och nu kunde han känna ånger över det. Han hade inte tillåtit sig att leva fullt ut. Men just då hade det känts som den enda möjligheten, och hur det än var så hade sorgen i hans bröst så småningom lättat. Även om smärtan hade satt sina spår hade den Jakob som hans familj saknat under lång tid sakta börjat framträda igen. Men gifta sig hade han inte velat. Även om han närmat sig trettio hade

han slagit bort alla sådana tankar. Han hade märkt att det bekymrade hans föräldrar att varken han eller Johannes var gifta. Johannes var i och för sig flera år yngre, men de flesta unga män i deras ålder hade redan familj. Men inom Jakob hade det vilat en oförklarlig känsla av att något större väntade på honom. Ganska snart hade han förstått att hans bror bar på samma känsla. De hade talat om det sent en kväll när de legat på taket och tittat upp mot stjärnorna.

”Vi kommer att få vara med om något stort, Jakob. Kan du känna det?” hade Johannes frågat honom.

Och Jakob hade förundrat betraktat sin bror i mörkret och undrat hur det kunde vara möjligt att Johannes kände precis som han.

”Ja, jag tror att du har rätt. Det är något stort som väntar på oss, men jag har ingen aning om vad. Ibland har jag tänkt att jag bara inbillar mig.”

”Det tror jag inte”, hade Johannes svarat, och så hade de fortsatt att betrakta stjärnorna under tystnad. Ett och ett halvt år senare visste de båda vad det var de känt på sig och att de inte hade haft fel.